

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2017

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ (Μαρκ. η´, 34 - θ´,1)
17 Σεπτεμβρίου 2017**

Τρεῖς ἀπαραίτητες πρϋποθέσεις πού πρέπει νά ἔχει ἐκεῖνος πού θέλει νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό, ἀδελφοί μου, διευκρινίζονται στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή, γιά νά εἶναι κανεῖς σωστός χριστιανός καί μαθητής τοῦ Κυρίου. Ἀντίθετα μέ τήν συνήθεια τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου αὐτοῦ, πού προκειμένου νά προσελκύσουν ὁπαδοὺς ὑπόσχονται παροχές, τιμές καί ἀπολαύσεις, ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει νά ἀπαρνηθεῖ ὁ πιστός τόν ἑαυτό του, ὕστερα νά σηκώσει τόν προσωπικό του σταυρό καί τέλος νά ὑπακούσει στίς ἐντολές του.

Ὁ Χριστός δέν ἀναγκάζει καί δέν ὑποχρεώνει κανένα. Ζητεῖ ὅμως ἀπό τόν καθένα μας ἐλεύθερα νά ἀκολουθήσει μέ συνέπεια, ἀποφασιστικότητα καί ἡρωισμό.

Τὸ «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν» ἰσοδυναμεῖ μέ νέκρωση πρὶν τὸ θάνατο. Ἀπαρνοῦμαι τόν ἑαυτό μου σημαίνει ταπεινώνομαι γιά χάρι τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων. Χάνω γιά νά κερδίσει ὁ ἄλλος. Στεροῦμαι γιά νά πλουτίσει ὁ συνάνθρωπός μου. Ἀρνοῦμαι κάθετὶ πού μέ χωρίζει ἀπό τόν Θεό. Ἀγωνίζομαι νά ὑποτάξω τίς ἐπιθυμίες καί τίς ἀνάγκες τῆς σάρκας μου. Γυρίζω τὴν πλάτη στήν πονηρία. Νεκρώνω ὅ,τι μέ κρατάει δέσμιο μέ τὴ γῆ. Ὑπερβαίνω τὸν ἐγωϊσμό καί προσπαθῶ νά γίνω σωστὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ προϋποθέτει δύναμη καί ἀποφασιστικότητα. Πάνω ὅμως ἀπὸ τὴ δική μας δύναμη ὑπάρχει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς δυναμώνει γιά νά τὸ καταφέρουμε, ἐπειδὴ μόνοι μας δέν μπορούμε νά παλαίψουμε κατὰ τοῦ διαβόλου.

Τὸ «ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ» ἀφορᾷ στὸν βαρὺ Σταυρὸ πού ἐπωμίζεται κάθε πιστός. Ὁ πόνος εἶναι σὰν τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸν πόνο τῆς Σταυρώσεως ὑπάρχει ἡ λύτρωση καί ἡ δόξα τῆς ἀναστάσεως. Ὅπως ὁ Χριστὸς ὑπέφερε πάνω στὸν Σταυρό, ἔτσι ὑποφέρει κάθε πιστός καθὼς σταυρώνεται κάθε μέρα γιά τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Τὶς ἀλήθειες τῆς σταυρώσεώς μας θὰ τίς βιώσουμε στήν καθημερινή μας ζωή. Ὅπως Ἐκεῖνος προδόθηκε ἀπὸ τὸ μαθητὴ του, ἔτσι κι ἐμεῖς προδινόμαστε ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους καί ἐμπιστοὺς ἀνθρώπους μας. Ὅπως ὁ Κύριος παράνομα δικάστηκε καί κατακρίθηκε, ἔτσι κι ἐμεῖς καταδικαζόμαστε μέ εὐκολία ἀπὸ τοὺς συναθρώπους. Ὅπως Ἐκεῖνος περιφρονήθηκε, ὑβρίσθηκε, χλευάστηκε, ἔτσι κι ἐμεῖς γινόμαστε στόχος τῶν

είρωνειών και τών ὕβρεων τών ἀνθρώπων πού ἀφέθηκαν δοῦλοι στήν ἀμαρτία. Κληρὸς τοῦ μαθητοῦ εἶναι ἡ μίμηση τοῦ Διδασκάλου καὶ κληρονομία τοῦ πλάσματος ἢ ζωὴ τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ παθήματα πού μᾶς προκαλεῖ ὁ κόσμος, ἔχουμε καὶ τὰ παθήματα πού μᾶς προκαλεῖ ὁ ἴδιος μας ὁ ἑαυτός. Εἶναι οἱ πονηροὶ λογισμοὶ καὶ οἱ ἄτακτες ἐπιθυμίες πού σὰν ἀγκάθια καὶ καρφιὰ προκαλοῦν τὴν θλίψη καὶ ἀνισορροποῦν τὸν ἀγῶνα μας.

Καὶ τέλος τὸ «καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἡ καθημερινὴ σταύρωση μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν Χριστό. Ἐκεῖνος πού κατόρθωσε νὰ νεκρώσει τὰ πάθη του καὶ νὰ σταυρώσει τὶς ἐπιθυμίες του χαριτώνεται ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης, τῆς βαθειᾶς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης, τὰ ὁποῖα γεμίζουν τὴν ψυχὴ του καὶ ἔτσι νοιώθει τὴν ἀξία τῆς ζωῆς, ἀφοῦ γίνεται δοχεῖο ἀγιασμένο τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,
ἡ δύναμη τών ἀπολαύσεων τοῦ κόσμου τούτου νικᾷ καὶ παρασύρει καθημερινὰ πολλοὺς ἀνθρώπους πού τυφλὰ παραδίδονται στήν ἐξουσία της καὶ γίνονται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν θύματα τῆς ζωῆς.

Σήμερα ὁ Χριστὸς μᾶς ὑποδεικνύει ὁδὸν σωτηρίας. Εἶναι ὁ δρόμος πού ὀδηγεῖ στὸν προσωπικό μας Γολγοθᾶ, σκληρὸς καὶ ἀνηφορικὸς δρόμος, ἀλλὰ ἀποτελεσματικὸς καὶ σωτήριος. Στὴν πορεία τοῦ δρόμου αὐτοῦ θὰ κουρασθοῦμε καὶ θὰ ὑποφέρουμε, ὥσπου νὰ φθάσουμε στὸ τέρμα, πού εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς ζωῆς καὶ ὁ θρίαμβός της.

Ὁ Σταυρὸς πού ἐπιλέγουμε ὡς τρόπο πορείας, νὰ ἔχουμε τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι ζωὴ καὶ ἀνάσταση. Εἶναι ὁ πόνος πού φέρνει χαρὰ καὶ ἡ νέκρωση πού φέρνει αἰώνια ζωὴ. Ἀμήν.

[dkpdf-button]